

„Acești foarte neînsemnați frați ai Mei...”

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați _____ aceste lucruri unuia din acești foarte _____ frați ai Mei, Mie Mi le-ați _____.»” (Matei 25:40)

Văzând că, atunci când a fost pe pământ Isus a fost mereu preocupat de ceilalți, în special de cei în suferință și pierduți, ne așteptăm să aibă multe de spus despre grija față de semeni. Și chiar a spus.

Învățătura Sa este practică, îndreptată spre ce înseamnă să fii un urmaș al Său. El ne sfătuiește să facem fapte de dreptate, bunătate și milă, așa cum a făcut El Însuși când a fost pe pământ. Dacă urmăm exemplul Său, le vom sluji semenilor, așa cum a făcut El.

Isus a mai vorbit și despre Împărăția cerurilor. În descrierea Sa, Împărăția cerurilor este o realitate de care putem avea parte chiar acum. Este un stil de viață care se bazează pe un set de priorități, valori și etici cu totul diferite de cele pe care le vedem în împărățiile lumii. Învățăturile lui Isus se concentrează pe cum să îi slujim lui Dumnezeu și, slujindu-I Lui, cum trebuie să ne raportăm la ceilalți. De asemenea, vom descoperi că slujirea semenilor – grija pentru nevoile lor și preocuparea de a-i ridica – este o modalitate de a-l sluji direct lui Dumnezeu.

Cea mai lungă predică, sau colecție de învățături, a lui Isus este Predica de pe Munte. Cele trei capitole care vorbesc despre viața în Împărăția lui Dumnezeu încep cu o declarație a valorilor cunoscute astăzi ca „Fericirile.”

1. Care sunt trăsăturile comune ale celor nouă valori din Predica de pe Munte sau ale oamenilor descriși de Isus ca fiind „ferice” (binecuvântați)?

Matei 5:2-16 _____

Împreună cu aplicația spirituală profundă a acestor cuvinte, nu trebuie să pierdem din vedere aspectul practic. Isus a vorbit despre recunoașterea sărăciei în noi înșine și în lume. El a vorbit și despre neprihănire (dreptate), blândețe, milă, pace și curăția inimii. Ar trebui să vedem ce schimbări vor aduce în mod practic aceste trăsături în viața noastră și în lume dacă sunt trăite în viața de zi cu zi. Această aplicație este scoasă în evidență de sfatul pe care îl dă Isus ucenicilor Săi, de a fi sarea pământului și lumina lumii (Matei 5:13-16).

Folosite corespunzător, sarea și lumina se vad și se simt acolo unde există. Sarea scoate în evidență gustul, dar și conservă hrana peste care este adăugată; ea simbolizează faptul că noi ar trebui să „dăm gust” acolo unde ne aflăm. Tot așa, lumina alungă întunericul, descoperind piedicile și pericolele; dacă este luminată, cetatea sau casa sunt mai sigure și oferă un punct spre care să te îndrepti, chiar și când te afli la depărtare. La fel ca lumina în întunericul nopții, „tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”, spunea Isus.

Ambele simboluri, sarea și lumina, ne îndreaptă atenția spre responsabilitatea ucenicilor de a influența și a îmbunătăți viețile celor

din jur. Noi suntem sare și lumină când ducem o viață de smerenie, avem inima curată, dăm dovadă de blândețe, arătăm milă, facem pace și îndurăm asuprirea. Astfel, Isus începe această predică cu apelul de a prelua aceste valori subestimate uneori ale Împărăției Sale.

În ce mod este biserica ta sare și lumină în societate? Este zona în care locuiești un loc mai bun deoarece biserica ta este la lucru acolo? Pe de altă parte, dacă ați dispărea, s-ar vedea vreo deosebire?

Luni, 19 august

„Biruieste răul prin bine”

Când ne gândim la învățătura lui Isus, ar trebui să ținem cont de oamenii cărora li Se adresa și de situația în care trăiau ei. Isus începuse să atragă mari mulțimi de oameni din regiunile în care lucra El (Matei 4:25; 5:1). Majoritatea erau oameni de rând, care trăiau sub stăpânirea Imperiului Roman, dar unii erau conducători iudei și lideri religioși. Traiul oamenilor de rând era greu. Aveau puține opțiuni pentru viața lor, erau împovărați de multe taxe și apăsați de tradiția religioasă.

Învățându-i pe acești oameni, Isus a fost în mod evident preocupat să le ofere un trai mai bun, să-i ajute să trăiască cu demnitate și curaj în orice situație s-ar fi aflat. Un exemplu foarte bun îl găsim în Matei 5:38-48. Aceste învățături – „întoarce și celălalt obraz”, „dă-i și cămașa” și „să mergi cu el două mile, nu una” – au ajuns foarte cunoscute. Dar faptul că sunt atât de cunoscute scoate și mai mult în evidență acțiunile și atitudinile radicale pe care le prezintă Isus aici.

Situațiile descrise de Isus erau experiențe obișnuite pentru mulți dintre ascultătorii Săi. Adesea ei erau agresați violent de către „superiorii” sau stăpânii lor. Din cauza datoriei, deseori proprietățile lor treceau în mâinile celor bogați și ale cămătarilor de la care se împrumutaseră. Soldații romani îi obligau adesea să muncească.

Isus i-a învățat pe oameni să răspundă cu integritate, să îi trateze pe asupritorii lor mai bine decât meritau și, făcând astfel, să se opună pierderii simțământului de omenie. Când acești asupritori încercau să își exercite puterea, oamenii întotdeauna aveau libertatea de a alege cum să răspundă și, opunându-se fără violență și răspunzând cu generozitate, ei demascau răutatea asupririi și a nedreptății care li se făcea.

2. Cum ar trebui să aplicăm următoarele principii în viața noastră?

Matei 5:38-48 _____

Romani 12:20,21 _____

Isus rezumă „Legea și Profeții” – scrierile sacre pe care le numim Vechiul Testament – la un principiu simplu care este cunoscut astăzi ca „regula de aur” (Matei 7:12). În prezent, cum ai putea să faci ce ne-a poruncit El aici, indiferent de cost?

Marți, 20 august

Samariteanul milos

3. Cum a rezumat învățătorul Legii poruncile Vechiului Testament pentru o viață după voia lui Dumnezeu? Care este legătura dintre cele două?

Luca 10:25-27 _____

Adesea, când era întrebat ceva, Isus își încheia răspunsul cu altceva decât ce căuta persoana care întreba. Ca răspuns la porunca din Leviticul 19:18: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”,

„Acești foarte neînsemnați frați ai Mei...”

77

se pare că mulți oameni religioși din vremea Lui au folosit mult timp și energie dezbătând sfera și limitele expresiei „aproapele”.

Isus încercase deja să lărgescă înțelegerea urmașilor Săi, spunând că nu ar trebui să își iubească doar aproapele, ci ar trebui să le facă bine tuturor: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepecți și peste cei nedrepecți” (Matei 5:44,45).

Vrând să îl pună la încercare pe Isus, un expert în Lege a ajuns la aceeași întrebare mult dezbătută: „Și cine este aproapele meu?” (Luca 10:29). Ca răspuns, Isus i-a spus pilda samariteanului milos, dar scopul final al răspunsului dat învățătorului Legii nu era să definească termenul „aproapele”. Isus i-a spus: „Du-te și fii tu aproape pentru toți cei care au nevoie de ajutorul tău” (vers. 36,37).

4. Care este semnificația contrastului pe care îl face Isus între cele trei personaje care îl văd pe omul care avea nevoie de ajutorul lor?

Luca 10:30-37 _____

„În parabola despre samariteanul milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că ea nu constă din sisteme, crezuri sau ritualuri, ci din îndeplinirea faptelor de iubire, din a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 497

În învățătura Sa, Isus îndreaptă atenția spre un străin, considerat necredincios, pentru a arăta ce așteaptă Dumnezeu de la toți cei care pretind a fi urmașii Lui. Când venim la Isus să îl întrebăm ce trebuie să facem pentru a moșteni viața veșnică, El ne învață, la fel ca pe ascultătorii Lui de atunci, să mergem la cei în nevoie și să le fim aproape.

În pilda cu bogatul nemilostiv și săracul Lazăr (Luca 16:19-31), Isus compară viețile a doi oameni – unul bogat, altul foarte sărac. În lipsa ajutoarelor sociale, a spitalelor de stat și a cantinelor pentru săraci, era obișnuit ca nevoiașii, cei infirmi sau dezavantajați să cerșească în fața caselor bogaților. Era de așteptat ca bogații să fie generoși și să dea puțin din averea lor pentru a-i alina pe cei suferinzi. Dar, în această pildă, bogatul era „în mod egoist indiferent față de nevoile fratelui său în suferință.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 261. În viață, situația lor a rămas neschimbată, dar, după moarte, judecați de Dumnezeu, pozițiile lor s-au inversat.

5. Compară următoarele pilde. Care sunt asemănările și diferențele și ce ne învață ambele?

Luca 16:19-31 _____

Luca 12:13-21 _____

Nu există nicio dovadă, în niciuna dintre relatări, că bogatul s-ar fi îmbogățit prin fapte nedrepte. Probabil că amândoi au făcut eforturi, și-au administrat bunurile cu chibzuință și au fost binecuvântați de Dumnezeu. Dar pare că ceva era greșit în atitudinea lor față de viață, Dumnezeu, bani și semeni, iar acest lucru a avut un cost veșnic semnificativ.

Folosindu-se de ilustrațiile despre viața de apoi, obișnuite în zilele lui Isus, pilda cu bogatul nemilostiv și Lazăr ne învață că alegerile pe care le facem în această viață contează și în viața de apoi. Modul în care le răspundem celor care caută ajutorul nostru și au nevoie de el arată care ne sunt alegerile și prioritățile. După cum „Avraam” i-a

vorbit bogatului aflat în chinuri, Biblia ne dă instrucțiuni foarte clare pentru a alege ce este cel mai bine: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei” (Luca 16:29).

Isus ne-a învățat că ispitele bogăției – fie că o avem, o păstrăm sau o căutăm – ne pot îndepărta de Împărăția Sa, de ceilalți și ne pot îndrepta spre egoism și încredere în noi înșine. Isus ne spune să căutăm mai întâi Împărăția Sa și să împărtășim binecuvântările primite cu cei din jur, în special cu cei în nevoie.

Oricare ar fi situația ta financiară, cum poți fi atent să nu lași ca banii sau dragostea de bani să îți denatureze perspectiva asupra lucrurilor la care ar trebui să fie atenți creștinii?

Joi, 22 august

„Acești foarte neînsemnați...”

O altă ocazie în care lui Isus I s-a pus o întrebare și El a dat un răspuns cu totul diferit de cel anticipat este redată în Matei 24 și 25. Ucenicii au venit la Isus și L-au întrebat despre distrugerea Templului din Ierusalim și despre vremea revenirii Sale (Matei 24:1-3). Concluzia răspunsului cuprinzător al lui Isus la această întrebare făcea referire la a-i hrăni pe cei flămânzi, a-i sătura pe cei însetați, a-i primi pe străini, a-i îmbrăca pe cei goi, a le purta de grijă celor bolnavi și a-i vizita pe cei închiși. El i-a asigurat: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri – sau ați refuzat – unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40,45).

Acest lucru este în legătură cu întrebările de la începutul acestei învățături ca o reprezentare a judecății finale. În tot capitolul 24 din Matei, Isus a prezentat răspunsuri mai directe la întrebările ucenicilor, oferindu-le semne și avertizări cu privire la distrugerea Ierusalimului și la sfârșitul veacului, dar El a pus accent pe nevoia de a „veghea” și a trăi așa cum trebuie în lumina făgăduinței revenirii Sale. În Matei 25, pilda celor zece fecioare evidențiază nevo-

ia de pregătire pentru o revenire neașteptată sau întârziată, pilda talanților ne prezintă nevoia de a trăi așa cum trebuie și a fi producțivi în această așteptare, iar pilda cu oile și caprele arată mai clar lucrarea pe care ar trebui să o facă poporul lui Dumnezeu.

6. Ce ne spune Isus în următorul pasaj? Putem spune că aceasta este mântuire prin fapte? Ce înseamnă cu adevărat a avea o credință mântuitoare?

Matei 25:31-46 _____

Afirmația lui Isus, că atunci când le slujim semenilor, de fapt Îi slujim Lui, ar trebui să transforme toate relațiile și atitudinile noastre. Imaginează-ți că Îl poți invita pe Isus la masă sau Îl poți vizita în spital sau la închisoare. Isus a spus că facem acest lucru atunci când le slujim celor de lângă noi. Ce ocazie incredibilă!

Citește cu rugăciune ce a spus Isus în aceste versete. Cum înțelegem că El a devenit una cu cel flămând, cel gol și cel întemnițat? Ce obligație aduce acest lucru asupra modului în care trăim?

Vineri, 23 august

Un gând de încheiere

„Măsura regulii de aur este adevărata măsură a creștinismului. Tot ce este mai puțin înseamnă amăgire. O religie care îi face pe oameni să pună un preț mai mic pe ființele omenești pe care Hristos le-a prețuit atât de mult, încât și-a dat viața pentru ele, o religie care ne face să fim nepăsători față de nevoile, suferințele sau drepturile omului este o religie greșită, falsă. Când disprețuim cerințele celui sărman, suferind și plin de păcate, Îl trădăm pe Hristos. Creștinismul are o putere atât de mică în lume, pentru că oamenii se fălesc cu Numele lui Hristos, dar, prin viața lor Îi tăgăduiesc caracterul.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 136

Rezumat: Învățătura lui Isus stabilește un alt mod de a trăi pentru cei care sunt cetățeni și vestitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Construind pe temelia Scripturii Vechiului Testament, El a repetat și a extins ideea de a ne îngriji de cei săraci și asupriți, evidențiind faptul că urmașii Săi vor da dovadă de milă și har în timp ce așteaptă revenirea Sa.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Samariteanul milos” și „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”; *Parabolele Domnului Hristos*, capitolele „Omul bogat și săracul Lazăr” și „Cine este aproapele meu?”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Regi 11–17

1. Cum se numea cetatea de unde provenea prorocul Ahia?

2. Cum putea cineva să ajungă preot al înălțimilor pe timpul lui Ieroboam?

3. De ce n-a mai lăsat-o Asa pe mama sa să fie regină (împărăteasă)?

4. Cum a interpretat văduva din Sarepta moartea fiului ei?

Evanghelizare, subcapitolul „La drumuri și la garduri”

5. Ce spune Ellen G. White că i s-a arătat cu privire la câștigarea interesului persoanelor dintr-o singură localitate?
